

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 773 ²	Μεγάλη Πέμπτη βράδου 9 Ἀπριλίου 2015 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἀπὸ τὰ δώδεκα εὐαγγέλια

Ὁποιος, ἀγαπητοί μου, δὲν συγκινεῖται ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ πρώτου εὐαγγελίου τῆς Μεγάλης Πέμπτης, εἶνε κι ἀπ' τὰ λιθάρια πιδ ἀναίσθητος. Εἴμαστε ἄρρωστοι ψυχικῶς, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μᾶς κάνουν ἐντύπωση τὰ ωραιότατα αὐτὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος. Μοιάζουμε μὲ τὸν ἐτοιμοθάνατο, ποὺ ἀηδιάζει καὶ τὰ καλύτερα φαγητὰ καὶ δὲν θέλει οὔτε νὰ τὰ δῆ. Πρέπει νὰ ἐξυγειανθῆ ὁ ψυχικός μας κόσμος, γιὰ νὰ γλυκαινώμεθα μ' αὐτὰ τὰ θεῖα μηνύματα.

Γνώρισα ἕναν εὐλαβῆ Χριστιανό, ποὺ εἶχε ὡς κανόνα, **πρὶν κοιμηθῆ τὸ βράδι, νὰ διαβάζη** αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ διάβαζε καὶ ἔκλαιγε.

Τώρα μᾶς εὐχαριστοῦν, μᾶς γλυκαίνουν καὶ μᾶς συγκινοῦν ἄλλα πράγματα. Μόνο στὴν ἐκκλησία εἴμαστε **ἀδιάφοροι**. Τὰ αἰσθητήριά μας ἔχουν νεκρωθῆ.

Γιατί δὲν συγκινούμεθα ὅταν ἀκοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο; Ἄν μᾶς μιλήσουν γιὰ τὰ ἀγαπητά σας πρόσωπα ποὺ ἔφυγαν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, συγκινούμεθα. Ἄλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἄν αὐτὸ δὲν τὸ νιώθουμε, Χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε. Δὲν ὠφελεῖ καθόλου ποὺ ἀπόψε ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία. Ἡ ζυγαριά, ποὺ μᾶς ζυγίζει ὅλους, εἶνε **τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ**.

Κάποτε, ποὺ περιώδεα τὴν ὑπαιθρο, πῆγα σ' ἕνα σπιτί. Εἶδα μιὰ ωραία κορνίζα, ποὺ μέσα δὲν εἶχε φωτογραφία, ἀλλὰ εἶχε **μιὰ ἐπιστολή**. Τὴν πῆρα στὰ χέρια μου καὶ ρώτησα:

—Τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

—Εἶνε τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλε ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὴ Χειμάρρα, ἀπῆντησε ὁ νοικοκύρης. Μετὰ πέθανε, καὶ μοῦ ἔμεινε αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ **παρηγοριά**. Τὴν ἔβαλα ἐκεῖ, νὰ τὴ βλέπω καὶ νὰ τὴ διαβάζω.

Τὰ λόγια τοῦ πρώτου εὐαγγελίου εἶνε μιὰ **συλλογὴ ἀπὸ διαμάντια**. Θυμᾶστε κανένα;

* * *

● Τὸ πρῶτο διαμάντι δὲν ὑπάρχει ζυγαριά νὰ τὸ ζυγίσω. Εἶνε τὰ λόγια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου: «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13,34). Καὶ μόνο αὐτὴ ἡ ἀγάπη ποὺ διακηρύττει ὁ Θεάνθρωπος ἐὰν ἐφαρμοζόταν ἀπὸ Ἀνατολὴ ὡς Δύσι καὶ ἀπὸ Βορρᾶ ὡς Νότο, παράδεισος θὰ γινόταν ἡ γῆ. Δὲν χρειάζονταν οἱ ψευτοφιλοσοφίες τοῦ καθενὸς ἐκμεταλλευτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὸ τὸ «**Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους**», ὅπως τὸ δίδαξε καὶ τὸ ἐφήρμοσε ὁ Χριστός, εἶνε τὸ χρυσὸ κλειδί, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ λύσουμε ὅλα τὰ ἀτομικά, τὰ οἰκογενειακά, τὰ κοινωνικά, τὰ πανανθρώπινα προβλήματα. Εἶνε πίστις μου ἀκράδαντος αὐτῆ.

● Τὸ δεύτερο διαμάντι στὸν ἀποχαιρετιστήριο λόγο τοῦ Κυρίου εἶνε: «**Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς**» (ἐ.ἀ. 14,18). Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ὀρφανούς στὴ γῆ. Ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος θὰ εἶνε κοντά σας.

● Τρίτο διαμάντι: «**Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ**» (ἐ.ἀ. 14,6).

● Τέταρτο: «**Ὁ ἐωρακὼς ἐμὲ ἐώρακε τὸν πατέρα**» (ἐ.ἀ. 14,9).

● Πέμπτο: «**Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν**» (ἐ.ἀ. 15,18).

● Ἑκτο: «**Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ διὸν ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος**» (ἐ.ἀ. 15,19).

● Ἑβδομον: «**Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον**» (ἐ.ἀ. 16,33).

Ἄκολουθοῦν καὶ ἄλλα διαμάντια· μέχρις ὅτου ὁ Ἰησοῦς ὑψώνει τοὺς ὀφθαλμούς του

στον οὐρανὸ καὶ λέει· «*Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου*» (ἔ.ἀ. 17,11).

Στὸ πρῶτο εὐαγγέλιο εἶνε ὁ ἀποχαιρετισμός. Στὸ **δεύτερο**, «*πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων*» (ἔ.ἀ. 18,1), ἀκούγεται ἡ μεγαλειώδης φωνὴ τοῦ Χριστοῦ· «*Τίνα ζητεῖτε; ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι· ...ἄφετε τούτους ὑπάγειν*» (ἔ.ἀ. 18,4 καὶ 8).

Στὸ **τρίτο** εὐαγγέλιο ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴν αὐλὴ τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα, καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀρνεῖται τρεῖς φορές· «*Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε*», «*καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς*» (Ματθ. 26,74-75).

Στὸ **τέταρτο** ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὸ φοβερὸ πραιτώριο. Ὡ Θεέ μου! Ἐκεῖνοι ποὺ φώναξαν «*ὠσαννά*», αὔριο πρῶι - πρῶι θὰ φωνάζουν «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (ἴω. 19,6)!

Στὸ **πέμπτο** εὐαγγέλιο, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῶν στρατιωτῶν. «*Πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν..., ἐνέπαιζον αὐτῷ λέγοντες· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*» (Ματθ. 27,29).

Τὸ **ἕκτο** εἶνε παρόμοιο. Ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τῶν στρατιωτῶν· «*Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*» (Μάρκ. 15,18).

Τὰ πρῶτα ἕξι εὐαγγέλια ἀναφέρονται στὰ γεγονότα πρὸ τῆς σταυρώσεως, τὰ ἐπόμενα **τρία** ἀναφέρονται στὰ **κατὰ τὴν σταύρωσι**.

Ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀνέβηκε στὸ σταυρό, ἀκούστηκαν τρεῖς φωνές. Ἄν δὲν τὶς αἰσθανώμεθα, ἂν δὲν τὶς κάνουμε δικές μας, Χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε. Μὴ περιπαίζουμε τὰ πάντα, μὴ παρουσιαζώμαστε στὸ ναὸ τὶς μέρες αὐτὲς σὰν πασχαλιάτικοι Χριστιανοί· **ἄς γίνουμε παιδιὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου**.

Θεέ μου, δός μου δώδεκα **Χριστιανούς ποὺ πιστεύουν**, δός μου πέντε, καὶ θὰ ταράξω τὸν κόσμον ὅλο!

Ποιὲς εἶνε οἱ τρεῖς αὐτὲς φωνές;

● Ἡ πρώτη φωνὴ εἶνε τοῦ ληστοῦ· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

● Ἡ δευτέρα φωνὴ βρίσκεται στὸ **ἕβδομο** καὶ στὸ **ὄγδοο** εὐαγγέλιο. Εἶνε τοῦ Ἰωάννου ἐκατοντάρχου, τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὁ ὁποῖος ἀποβάλλει τὶς ἐπωμίδες του, βγάξει τὰ σπαθιά του, γονατίζει μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, τὸν ἀναγνωρίζει ὡς Θεὸ καὶ λέει· «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54· βλ. καὶ Λουκ. 23,47).

● Ἡ τρίτη φωνὴ ἀκούγεται στὸ ἕβδομο εὐαγγέλιο· «*Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;*» (Ματθ. 27,46). Μετὰ ταῦτα στὸ **ὄγδοο** βλέπουμε, ὅτι «*σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν*» (Λουκ. 23,44). Καὶ στὸ **ἕνατο** εὐαγγέλιο ἀκούμε· «*Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε, Τετέλεσται, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα*» (ἴω. 19,30). «**Τετέλεσται!**» Μιὰ λέξι ποὺ κανένας φιλόσοφος καὶ ψυχολόγος δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ στὸν βυθὸ τῶν ἀπεράντων ἐννοιῶν τῆς.

Τὰ **τρία** τελευταῖα εὐαγγέλια εἶνε τῆς **ἀποκαθλώσεως**. Στὸ **δέκατο** ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας «*τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ*» (Μάρκ. 15,43).

Τὸ **ἐνδέκατο** εὐαγγέλιο λέει, ὅτι ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος «*ἔλαβον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔδησαν αὐτὸ ἐν ὄθονι οἷς μετὰ τῶν ἀρωμάτων*» (ἴω. 19,40).

Καὶ στὸ τελευταῖο, τὸ **δωδέκατο** εὐαγγέλιο, εἶνε ἡ ἀηδία τοῦ Πιλάτου κατὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ φαρισαίων, ὅταν τοῦ ζήτησαν νὰ ἀσφαλίσῃ τὸν τάφο, μέχρι τὴν τρίτη ἡμέρα. Τοὺς ἀπήντησε· «*Ἔχετε κουστωδῖαν· ὑπάγετε (=φύγετε ἀπὸ ὄω) ἀσφαλίσασθε ὡς οἶδατε*» (Ματθ. 27,65). Ἀπαλλάξατέ με πλέον, διότι πολὺ μὲ καταπονήσατε μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

Ἀκούσαμε, ἀγαπητοί μου, ἀπόψε **τὰ δώδεκα εὐαγγέλια**, ποὺ εἶνε δώδεκα φῶτα, δώδεκα ἄστρα, δώδεκα ἡλιοί. Εἶνε μιὰ ὀρχήστρα μὲ δώδεκα βιολιά καὶ καθένα παίζει στὸ δικό του κομμάτι.

Στὸ θεῖο δράμα παρουσιάζονται πολλὰ πρόσωπα· παιδιὰ, γυναῖκες, στρατιῶτες, ἀξιωματικοί, ἐκατοντάρχοι, Πιλάτοι, Ἄννες, Καϊάφες, γραμματεῖς, φαρισαῖοι, λησταί, ὄχλος... Πολλὲς φωνές ἀκούγονται. Ἄν μὲ ρωτήσετε, ἀπ' ὅλες αὐτὲς ποιά μὲ συγκινεῖ περισσότερο, θὰ σᾶς πῶ· Ἡ φωνὴ ποὺ συγκίνησε καὶ τὸν Κοπέρνικο, γιατί εἶμαι ἀμαρτωλὸς καὶ τὴν αἰσθάνομαι. Εἶνε **ἡ φωνὴ τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ** «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

Γι' αὐτὸ ὅταν πέθανε ὁ Κοπέρνικος, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀστρονόμος, διέταξε πάνω στὸν τάφο του νὰ γράψουν· «*Χριστέ μου, δὲν ζητῶ τὴν χάρι ποὺ ἔδωσες στὸν Πέτρο. Δὲν ζητῶ τὴν εὐμένεια ποὺ ἔδειξες στὸν Παῦλο. Μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ. Νὰ μ' ἀξιώσης νὰ φωνάξω μαζί μὲ τὸ ληστή· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (ἔ.ἀ.)*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**